

Jeden z podstawowych zapisów Warszawskiej Deklaracji LGBT+ dotyczy rzetelnej edukacji antydyskryminacyjnej i seksualnej zgodnej ze standardami Światowej Organizacji Zdrowia (WHO). Zapis ten stał się niestety przedmiotem demagogicznej i homofobicznej krytyki, jakoby edukacja tego rodzaju stanowiła zagrożenie dla bezpieczeństwa dzieci i młodzieży oraz dla autonomii rodziców.

Wyjaśniamy zatem, czemu tego rodzaju zarzuty są zupełnie bezzasadne.

Treści obecne w programie nauczania nie dostarczają młodym osobom rzetelnej, naukowej wiedzy o osobach LGBT+, a często wręcz utrwalają fałszywe, krzywdzące przekonania i usprawiedliwiają ich złe traktowanie. Bullying – zjawisko gnębienia przez rówieśników i nauczycieli – jest ignorowane, deprecjonowane i tolerowane przez źle przygotowaną kadrę nauczycielską i pedagogiczną.

Ministerstwo Edukacji Narodowej od lat ignoruje raporty organizacji społecznych i – zależnie od sytuacji politycznej – prowadzi działania pozorne lub – tak jak obecnie – nie prowadzi ich wcale. Ile tragedii naprawdę dzieje się w polskich szkołach władze nie chcą wiedzieć. Odpowiedzią mogą być odważne działania samorządu lokalnego czyli dostępne w każdej szkole dla każdego ucznia i uczennicy zajęcia antydyskryminacyjne i z edukacji seksualnej zgodnej ze standardami Światowej Organizacji Zdrowia (WHO) i przygotowanych przez UNESCO.

Standardy te dostępne są [tutaj](#).

Osobom i mediom komentującym standardy WHO, agendy Narodów Zjednoczonych, dotyczące edukacji seksualnej polecamy po prostu lekturę dokumentu źródłowego z 2018 roku. Nie ma w nim żadnych sensacji. Chyba że kogoś szokuje, że osoby w wieku 12 lat myślą, rozmawiają i poszukują informacji o seksie, orientacji seksualnej czy płciowości. Tak już jest. Uparte ignorowanie tego faktu i uniemożliwianie młodym osobom dostępu do wiedzy - oto prawdziwe zagrożenie – komentuje Oktawiusz Chrzanowski ze Stowarzyszenia Miłość Nie Wyklucza.

Przeciwnicy edukacji seksualnej sprowadzają ją często do promowania hedonizmu i rozwiązłości. Tymczasem definicja seksualności zawarta w standardach zalecanych przez WHO i przygotowanych przez UNESCO obejmuje nie tylko akt płciowy, ale też relacje osoby z własnym ciałem, miłość i więzi emocjonalne, płć i tożsamość płciową, orientację seksualną, intymność seksualną, przyjemność i reprodukcję. Seksualność ma wymiary „biologiczne, społeczne, psychologiczne, duchowe, religijne, polityczne, prawne, historyczne, etyczne i kulturowe, których rola zmienia się na przestrzeni życia jednostki”. **Również w definicji orientacji seksualnej podkreślono jej wymiar emocjonalny i związany z budowaniem relacji intymnych.**

Wyraźnie podkreśla się, że edukacja seksualna zawsze musi być dostosowana do kontekstu kulturowego, do wieku i etapu rozwojowego dziecka. Istotnym założeniem wytycznych jest też wspieranie rodziców w zakresie przekazywania dzieciom odpowiedniej wiedzy, postaw i kompetencji, włączanie rodziców w proces uczenia na temat seksualności oraz uwzględnienie wartości jaką kieruje się każda rodzina.

Jeżeli chodzi o edukację antydyskryminacyjną, główne wymieniane cele to zwłaszcza nabycie wiedzy na temat dyskryminacji, jej podstaw i mechanizmów a także działań mogących jej przeciwdziałać.

**miłość
nie wyklucza**
STOWARZYSZENIE

W dokumentach UNESCO i WHO podkreśla się wielokrotnie, że orientacja seksualna – obok np. płci, statusu społeczno-ekonomicznego, pochodzenia etnicznego lub stanu zdrowia – może stanowić jeden z wymiarów dyskryminacji. Dzięki rzetelnej edukacji, prowadzonej z uwzględnieniem społecznego i kulturowego kontekstu, uczniowie i uczennice zdobywają wiedzę pozwalającą im dyskryminację dostrzegać, rozumieć jej przyczyny i skutki, a także przeciwdziałać jej w swoim bezpośrednim otoczeniu, wspierając przy tym rówieśników i rówieśnice.

Nie jest też prawdą, jakoby edukacja seksualna miała w jakikolwiek sposób sprzyjać promowaniu przemocy seksualnej wobec dzieci, ich wykorzystywania lub pedofilii. Przeciwnie, **jedną z istotnych funkcji edukacji w rozumieniu omawianych tu wytycznych jest uczenie, w jaki sposób dziecko ma rozpoznawać sytuacje niebezpieczne i potencjalnie niebezpieczne, w jaki sposób reagować i co robić, by chronić się przed wielorakiego rodzaju zagrożeniami.**

Demagogiczne tezy, jakoby Światowa Organizacja Zdrowia i UNESCO promowały „pedofilię” są oczywistym dowodem ignorancji lub cyniczną próbą straszenia opinii publicznej. Jednak przede wszystkim są niebezpieczne. Utrudniając najmłodszym osobom dostęp do rzetelnej edukacji seksualnej i antydyskryminacyjnej odbiera się im zarazem szansę uniknięcia zagrożeń związanych z przemocą i wykorzystywaniem seksualnym. A zatem sprzyja się potencjalnym krzywdzicielom – dodaje Chrzanowski.

Rzetelna edukacja antydyskryminacyjna i seksualna, zawarte w Warszawskiej Deklaracji LGBT+, mają przede wszystkim pomóc uczniom i uczennicom lepiej odnajdywać się we wszelkiego rodzaju relacjach międzyludzkich, wyrażać swoje uczucia, potrzeby i oczekiwania, szanować różnorodność a także lepiej i w bardziej świadomy sposób reagować na przypadki niesprawiedliwego prześladowania. Pozwolą nie tylko poprawić bezpieczeństwo młodzieży LGBT+, ale i ogólny dobrostan uczniów oraz uczennic.

Więcej informacji w załącznikach i na stronie: <https://mnw.org.pl/kartaLGBT>

Kontakt dla mediów:

Oktawiusz Chrzanowski, Miłość Nie Wyklucza

tel. 500 739 694

mail: ochranowski@mnw.org.pl